

Anklagemyndigheden har imidlertid nu fastslået, at § 295 alene kriminaliserer selve handlingen, der omtales, men ikke det forhold, at man opretholder den ulovligt etablerede tilstand. Dette betyder, at fristen for forældelse af strafansvaret begynder at løbe fra handlingens tidspunkt. Da, som sagt, den ulovlige handling ofte først kommer til myndighedernes kendskab efter længere tids forløb, vil den praktiske betydning af straffelovens § 295 hermed være næsten fjernet, når talen er om søterritoriet.

Dette er især baggrunden for bestemmelserne i § 20, stk. 2 og stk. 3. Sidstnævnte bestemmelse skaber grundlag for, at man, når overtrædelsen er konstateret, kan kræve forholdene retableret eller ændret, og hvis dette ikke sker, da rejse tiltale for overtrædelsen.

Bestemmelsen i stk. 2 er med baggrund i praksis udformet lidt mere detaljeret end bestemmelsen i straffelovens § 295. Det er således ved en højesteretsdom af 14. marts 1975 (Ugeskrift for Retsvæsen 1975 s. 415) fastslået, at anbringelse af en såkaldt »husbåd« på søterritoriet kræver tilladelse. Det er fundet naturligt direkte at fastslå dette i loven. Ministeriet finder ligeledes, at der er samme behov for at kunne forhindre uautoriseret uddybning og gravning som for at forhindre anbringelse af faste genstande, hvorfor sådanne handlinger også er medtaget.

Konstateres en overtrædelse efter et ejerskift, kan den senere ejer ikke straffes, men dennes pligt til fjernelse eller retablering må i givet fald fastslås under et civilretligt søgsmål.

*Til § 21.*

Ifølge § 7, stk. 4, i lov om råstoffer kan miljøministeren bestemme, at der på strandbredder m.v. kun må foretages visse handlinger efter tilladelse fra Kystinspektoratet. Bestemmelsen bliver overflødig ved bestemmelsen i dette lovforslags § 16, stk. 1. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til denne paragraf.

*Til § 22.*

Det er ikke anset for nødvendigt at revidere love, der gælder for enkelte, bestemte digeanlæg. Der vil næppe vise sig behov for andre ændringer end den, at de opgaver, som hidtil har skullet løses af landvæsenstretterne, for fremtiden skal varetages af amtsrådet, henholdsvis taksationsmyndighederne i lov om offentlige veje.

Da spørgsmålet om ændring af en éngang fastsat udgiftsfordeling både er af væsentlig praktisk og økonomisk betydning, er amtsrådets fremtidige kompetence på dette punkt særskilt fastslået i lovforslagets § 11, stk. 2.

*Til § 24.*

Loven har ikke praktisk betydning for Frederiksberg Kommune. Der er derfor intet bestemt om, hvilken myndighed der udøver amtsrådets beføjelser i denne kommune.

*Til § 25.*

Om baggrunden for den foreslåede ændring af § 46, stk. 9, i naturfredningsloven henvises til bemærkningerne til § 16.